

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **T. Q. T. N.**, zastoupené Mgr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2008, čj. OAM-623/VL-07-19-2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2009, č. j. 64 Az 73/2008 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 9. 2008, čj. OAM-623/VL-07-19-2008. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud zjistil, že stěžovatelka požádala o udělení mezinárodní ochrany zejména proto, že chtěla uniknout z dosahu věřitelů a žít v lepších ekonomických podmínkách i s dítětem. Krajský soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že tyto skutečnosti nesvědčí o tom, že by stěžovatelka mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítla, že nebyly dány podmínky pro zamítnutí její žádosti jako zjevně nedůvodné. Soudnímu rozhodnutí předcházely vady řízení, toto rozhodnutí je nezákonné, neboť k němu nebyl dostatek důvodů. Jak již stěžovatelka uvedla v žalobě, správní orgán se nevypořádal s jejím vyjádřením ohledně zacházení, kterému by po návratu do Vietnamu byla vystavena jako matka nemanželského dítěte narozeného mimo území, jehož otec se skrývá na neznámém místě, ani s vyjádřením ohledně krutého zacházení ze strany jejích věřitelů. Ačkoli stěžovatelka uvedla skutečnosti nasvědčující aplikaci ustanovení o doplňkové ochraně, správní orgán v tomto směru nezjistil žádné podklady ani neprovedl žádné šetření, použití

ustanovení o doplňkové ochraně nepotvrdil ani nevyvrátil. Správnímu orgánu proto vytýkala nezjištění spolehlivého stavu věci, neopatrění dostatku podkladů, nezákonnost spočívající v neuznání hrozící vážné újmy a zejména nerespektování čl. 33 Ženevské úmluvy. Krajský soud se s námitkami stěžovatelky vůbec nevypořádal, nezabýval se tvrzeným nebezpečím, a spokojil se s argumentací žalovaného. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 22. 1. 2009, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz; k otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se obecně vyjádřil i v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz.

Otázkou, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. června 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu